

[Johs. Christiansen.]

er med andre ord trådt noget i baggrunden. Idrætsfolkernes utilfredshed hermed er menneskeligt forståelig, synes jeg.

På den anden side må man heller ikke glemme, at de anslåede $\frac{2}{3}$ i 1947 var beregnet på grundlag af et forventet overskud på ca. 3 mill. kr., således at provenuet deraf til idrætsformål ville udgøre ca. 2 mill. kr., medens stillingen i dag er den, at sidste tipsårs provenu til idrætten udgjorde 3,2 mill. kr. Set under denne synsvinkel får idrætsfolkene altså i virkeligheden ca. 1 mill. kr. mere end det beløb, som de var så glade for i 1947. Den menneskelige glæde er imidlertid som alt andet relativ, og endelig er der også at tage i betragtning, synes jeg, det forhold, at dansk idræt i 1947—48 stod med en lang række reformønsker, hvis gennemførelse var af meget væsentlig betydning for idrættens fremtid.

Jeg vil gerne pege på nogle af disse ønsker: reformer angående mødelokaler; organisationsapparatets udbygning; intensivering af uddannelsen af såvel foreningsledere som instruktører, navnlig det sidste; en betydelig udbygning af den yderst værdifulde, ja, jeg tør sige i virkeligheden helt nødvendige lægeundersøgelser af idrætsudøvere; endvidere en nærmere udvikling af det idrætslige internationale samarbejde; større materielbevilling til navnlig sådanne klubber, som har store ungdomsafdelinger, og endelig ønsket om, at Danmark i lighed med f. eks. Sverige og Finland kunne få sit eget idrætsinstitut.

Det fremgår af dette ønskeprogram, at her er der opgaver, som man forstår at idrætsledere, Dansk Idræts-Forbund og andre ledende forbund i allerhøjeste grad lægger vægt på at kunne få løst til bunds, og det mener jeg vi bør holde os for øje, når vi prøver at tage stilling til det foreliggende lovforslag. Det er blevet opgjort for mig, at hvis dette ønskeprogram skulle gennemføres blot nogenlunde, ville det kræve ca. 4 mill. kr. Takket være den succes, som tipningen har haft, er en ikke uvæsentlig del af ønskeprogrammet imidlertid blevet gennemført i de mellemliggende år, men så vigtig en opgave som uddannelse af instruktører har man stadig ikke kunnet udbygge på tilfredsstillende måde. At dette er en meget væsentlig mangel, synes jeg man

uden videre må have lov at indrømme. Hvis de unge skal have udfyldt deres tid på den helt rigtige måde, d. v. s. have fuldt udbytte af deres idrætslige indsats — det være sig i boldspil, gymnastik, fri idræt, svømning, roning o. s. v. — må de have lærere og vejledere, hvis uddannelse er fyldestgørende, ellers gør man sig skyld i forsynelser.

Et andet meget vigtigt spørgsmål, en påtrængende opgave, tør jeg kalde det, er at få udbygget de påbegyndte lægeundersøgelser af idrætsudøvende. Lige så vigtigt, som det er for den idrætsudøvende ungdom at have lærere og vejledere, der kan vise dem, hvordan den pågældende idræt rigtigt og mest udbytterigt skal udøves, lige så vigtigt er det ikke alene for den idrætsudøvende ungdom, men for samfundet som helhed, at kun de, der er velegnede til at udøve idræt i disse forskellige idrætsgrene, får lejlighed til det, og at andre, som ikke har den fysik eller andre egenskaber, som er nødvendige, ikke får lov til at udøve idræt. Her har lægeundersøgelserne en ganske overordentlig betydningsfuld opgave. Den har man taget op, foreløbig på forsøgsbasis, idet man har fået den — synes jeg — gode idé at knytte den til de stedlige skolelægeinstitutioner. Disse institutioners lokaler står ubenyttet om aftenen og kan anvendes dertil, og de udgifter, der bliver i forbindelse med den opgave, består altså i, at man lønner lægen, og at man sørger for den nødvendige renholdelse, efter at lokalerne har været anvendt. Jeg synes, det er et særdeles forstandigt grundlag, man er begyndt disse forsøg på, og jeg ville meget gerne medvirke til, at disse forsøg kunne blive virkelig udbygget, så at man fik en betryggende lægeundersøgelse af den idrætsudøvende ungdom.

Jeg vil gerne endnu have lov at understrege den kendsgerning, at tilgangen af unge under 14 år til vore idrætsforeninger er blevet meget stor i de mellemliggende år. Jeg synes, man illustrerer det udmærket ved at nævne, at medens Dansk Idræts-Forbunds medlemstal i 1948 inkluderede ca. 98 000 unge under 14 år, er dette tal i 1955 oppe på 151 000. Det betyder en ganske overordentlig stor tilgang af unge under 14 år. Men det betyder een ting til, som jeg vil bede de ærede medlemmer om